

Arrest

nr. 156 279 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 2 mei 2011 besliste verweerder om verzoeker te machtigen tot een tijdelijk verblijf. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Ik heb de eer u mee te delen dat de bovengenoemde persoon naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag ingediend op 07.12.2009 en op grond van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), gemachtigd wordt tot een verblijf van één jaar vanaf 01.07.2011.

Bijgevolg verzoek ik u betrokkene in het vreemdelingenregister in te schrijven en hem het bewijs van inschrijving in dat register af te geven geldig tot 30.07.2012.

(...)

Het BIVR moet het volgende vermelden: tijdelijk verblijf.

Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeidskaart B, een nieuw arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren:

(...)

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

De geldigheid van de verblijfstitel wordt slechts verlengd na voorafgaande toelating van de Dienst Vreemdelingenzaken. De vraag voor verlenging van de verblijfstitel moet samen met de nodige bewijsstukken ingediend worden bij de gemeente, die alle doorstuurt naar de Dienst Lang Verblijf."

1.3. Op 18 januari 2013 besliste verweerder om het tijdelijke verblijf niet te verlengen. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

"S., A. [...]

Geboren op [...] te [...]

Nationaliteit: [...]

Verblijvende te [...]

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 30/07/2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde S. A. [...] geboren te [...] op [...], onderdaan van [...], verblijvende te [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB304907) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 2/05/2011 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient de heer S., A. geboren op [...], met RR [...], een arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen."

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart (VGB304907) is verstreken sinds 30.06.2012. Bovendien was betrokkene maar tewerkgesteld tot november 2011 aangezien dit bedrijf gestopt is.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

1.4. Op 18 oktober 2013 besliste verweerder tevens om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing luidt die als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (naam en functie van de validerende ambtenaar) wordt aan de genaamde S., A. [...] geboren te [...], op [...] die de [...]nationaliteit heeft, de persoon die verklaart zich S., A [...] te noemen, geboren te [...]op 08.05.1979, en welke verklaart van [...]nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om binnen de dertig dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De A- kaart van betrokkene is verstreken sinds 30/07/2012 en kan niet worden verlengd omdat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden tot verlenging van zijn verblijfsvergunning die hem werden betekend in de beslissing van 02.05.2011 ; hij legt geen arbeidskaart B voor, wel een arbeidscontract, maar uit de Dimona-gegevensbank blijkt dat hij niet meer heeft gewerkt."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen middelen ontwikkelt gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat hij ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel geschonden acht. Hij zet het middel uiteen als volgt:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Verzoeker diende zijn verzoek tot regularisatie in ovk. de instructie dd. 19/7/2009 die inmiddels vernietigd werd. Deze criteria zijn derhalve niet meer van toepassing.

Indien de instructie niet meer van toepassing is, kunnen er evenmin bijkomende voorwaarden gesteld worden tot het bekomen van een arbeidskaart.

Dat DVZ instructies dient te geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en dit zonder meer.

Dat indien de instructie vernietigd werd, de bijkomende voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart niet meer kan afdwongen worden.

Dat geen enkel voorbehoud kan gemaakt worden.

Dat de initiale aanvraag ontvankelijk en gegrond werd verklaard. Dat derhalve DVZ de verlenging van het tijdelijk verblijf ten onrechte weigert.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De

DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

De regularisatie werd reeds toegestaan !!!

Zulks een motivering maakt een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker thans overgelaten wordt aan de willekeur van DVZ.

Dat verzoeker derhalve bezwaarlijk kan begrijpen waarom zijn verlenging geweigerd werd.

Dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om de motivering af te toetsen aan een wettelijke bepaling. Dat zulks een motivering neerkomt op geen motivering of minstens een onredelijke en eigenlijk onjuiste motivering.

Wat betreft de ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden zijn bewezen. Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Immers, de initiële aanvraag werd ontvankelijk en gegrond verklaard.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn om hem een verlenging van zijn tijdelijk verblijf toe te staan.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

(...)

Overschrijding redelijke termijn

De initiële aanvraag werd ingediend op 3/12/2009. Thans zijn we bijna 4 jaar verder en weet verzoeker nog steeds niet waar hij staat."

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de feitelijke en juridische overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker voert bij zijn uiteenzetting van de feiten aan dat zijn verblijfsvergunning niet werd verlengd omdat hij in de totale onmogelijkheid verkeerde om een nieuwe geldige arbeidskaart voor te leggen. Zijn werkgever heeft namelijk zijn activiteiten stopgezet zodat hij slechts tot november 2011 heeft kunnen werken. Zijn arbeidskaart is verstreken op 30 juni 2012. Om een verlenging te krijgen van zijn verblijfskaart diende hij bewijzen voor te leggen van een arbeidskaart, alsook van een geldig arbeidscontract en effectieve en recente tewerkstelling voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning. Verzoeker bekwam wel een nieuwe arbeidsovereenkomst op 18 juni 2012, maar heeft geen arbeidskaart kunnen voorleggen zodat de verblijfsvergunning niet verlengd werd.

Verzoeker stelt evenwel dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gedaan op basis van de instructie van 19 juli 2009 die nadien werd vernietigd door de Raad van State. Verzoeker is de mening toegedaan dat er geen bijkomende voorwaarden gesteld kunnen worden, zoals het bekomen van een arbeidskaart, voor de verlenging van een tijdelijke verblijfsvergunning omdat de instructie vernietigd is. Hij is van mening dat een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dient te worden afgegeven zonder meer.

Met zijn betoog over de instructie die overigens niet kan worden ingeroepen als norm waaraan de Raad kan toetsen, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verweerder heeft bij zijn beslissing tot machtiging van tijdelijk verblijf op 2 mei 2011 duidelijk voorwaarden gesteld voor de verlenging ervan: *"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeidskaart B, een nieuw arbeidscontract en het bewijs*

van effectieve en recente tewerkstelling te leveren: S., M. [...] Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”

Verzoeker betwist niet dat hij niet aan deze voorwaarden heeft voldaan. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoeker niet aan deze voorwaarden heeft voldaan: *“Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart (VGB304907) is verstreken sinds 30.06.2012. Bovendien was betrokkene maar tewerkgesteld tot november 2011. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.”*

Verzoeker wordt niet overgelaten aan de willekeur van de Dienst Vreemdelingenzaken en toont met zijn toelichting bij het middel niet aan dat de bestreden beslissing onwettig werd genomen en dat verweerder niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken om voorwaarden te koppelen aan een verlenging van een tijdelijke verblijfsmachtiging.

De uiteenzetting betreffende de buitengewone omstandigheden is niet dienstig, omdat de bestreden beslissing geen standpunt inneemt over de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers standpunt dat hij nog steeds niet weet waar hij staat, bijna vier jaar naar de aanvraag, en hierdoor de redelijke termijn werd overschreden, kan de Raad niet bijtreden. Uit de feiten en het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot een tijdelijk verblijf werd gemachtigd dat verlengd kon worden onder de voorwaarde van tewerkstelling met een geldige arbeidskaart.

Een schending van de aangevoerde rechtsregels of -beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS